

Előfizetési árak:
 Évesre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hónapra . . . 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. itélőtábla épületével szemben.
 hogy az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-35 sz.
 I. EMBLET
 hogy a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratok vissza nem adandók

Nyitóléte:
 a kiadóhivatalban vétetnek 18

Bánffy megint beszélt!

Pécs, 1895. augusztus 21.

Bánffy bárónak, Magyarország aranyászaja miniszterelnökének megint beszélhetnékje volt, mert szentül meg volt róla győződve, hogy egész Európa a legfeszültebb várakozással lesi az ő véleményét a Budapesten megtartott nemzetiségi kongresszus felől.

Ennek a feltételezett epekedő várakozásnak a kielégítésére hivatta el ismét az ő kedves bécsi újságíróját, hogy „tegye ki az újságba” milyen fenomenális állambölcszet szerencsés birni Magyarországot az ő miniszterelnökében, mert minden kérdésre egyenesen, határozottan, céltudatosan és — a mi fő — könyv nélkül felelt.

Persze a kérdések is akként voltak intézve, mint ha a tudori szigorlaton sillabizáltatnának a jelölttel, mert hát annak konstataciójához ugyan nem kell miniszterelnöki bölcsesség, hogy a budapesti gyűlésen résztvevő elemeknek nem volt joguk a saját néptörzsük nevében beszélni, maguk a résztvevők pedig egyénileg alig nyomnak valamit a latban; hiszen mindezt nálunk a suszterinasok is füttyölik már az utcán, annyi variációban lettek ezek az igazságok tárgyalva a sajtóban; abban azonban nagyon is tévedni méltóztatik a miniszterelnök urnak, a mikor azt állítja, hogy a sajtó túlbecsülte ezt a kongresszust, mert az egész magyar sajtó ritka egyértelműséggel nem tartotta másnak ezt a gyűlést, mint Urechia ur és társai által ellenünk tervezett brüsszeli kirohanását hatásosabbá tenni hivatott komédiának.

Bánffy báró maga esett bele abba a hibába, a melyről a sajtót vádolja, mert akkor, a mikor az oláhok Brüsszelből már hosszú orral tértek haza, a mikor az egész világ már napirendre tért a budapesti kongresszus handabandázása fölött, még szükségesnek tartotta az ő szerény, de mérvadó véleményét világgá kürtöltetni.

Pedig hát a mit a nemes báró a magyarországi nemzetiségek ügyéről mondott, az alig érdemelte meg a nyomdafestéket, mert az csak nem mehet újságszámba, hogy Magyarország állami

egységét nem engedi föderalisztikus törekvések által megbontatni és területi épségét nemzetiségi területekre való felosztás által megsértetni; az pedig határozottan nem igaz, hogy nekünk Magyarország állami egységét és a magyarság szuperemaciáját a nemzetiségek föderalisztikus törekvéseivel szemben csak azért kellene megvédelmeznünk, hogy az Ausztriával való hatvanhetes dualizmus fenttartható legyen.

Persze Bánffy ebbe a dualizmusba szerelmes és Magyarország feldarabolásába is belemenne, ha ez a kedves dualizmusnak ártalmára nem lenne, mert hát paktálni szeret ő is, mint eddig valamennyi kormányférfi a nemzetiségekkel s azért csak szóval mennydörög; a törvénynek tényleg is érvényt szerezni nem tartja érdemesnek, hisz a cinizmussal határos őszinteséggel mondja el bécsi újságírójának, hogy háromezernél több román népiskolában nincs végrehajtva a törvény, mert ott az államnyelv pusztán csak figurál a tantárgyak közt, a nélkül, hogy tanítanak.

No de e magyar kormányok figyelme nem is terjedhet ki az ilyen csekélységekre, mikor minden idejüket és erejüket igénybe veszi annak az első és főfeladatnak készséges betöltése, hogy a hatvanhetes kiegyezést megszilárdítsák és az ellenzéki aspirációkat legyőzzék. Itt megint teljesen őszinte a nemes báró, a mikor kijelenti, hogy a magyar államférfiak erre a célra több mint egy negyedszázad óta minden tőlük kitelhetőt elkövettek. Pedig sok telt ki tőlük: korrumpálták a közkereskedőket, megtörték a nemzeti önértéket, meghamisították a nemzeti közakaratot, de mindez még sem volt képes elenyésztetni az állami önállóság utáni törekvést, mert a mit a közönséges kormányok követelnek a nemzetől, az nem egyéb, mint lemondás az állami létről.

Azt hazudják ugyan, hogy Magyarország mai közjogi állásában is állami létet folytat, mert hiszen van külön kormánya, külön törvényhozása; de feledik azt, hogy önálló hadsereg és külképviselet nélkül, közgazdaságilag egy más államnak alárendelve lehet tartományi jellegű kormányunk

és törvényhozásunk, de állam nem vagyunk; a mint hogy a külföld nem is ismer magyar államot, hanem egységes birodalmat, melyet Bécsből dirigálnak, s a mikor a külföldön ilykép gondolkoznak felőlünk, akkor nem ők vannak tévedésben, hanem minket akarnak megtéveszteni azok, a kik velünk az ellenkezőt elhitetni akarják.

S Bánffy most a külfölddel el akarja hitetni, hogy a „Sipka-szorosban minden csendes”, Magyarország meg van elégedve közjogi helyzetével, senki sem óhajtja a hadsereget és ennek intézményeit érinteni, a közös hadsereget minden gondolkozó politikus hatalmi állásunk biztosítékának tekinti. Előtte a közjogi ellenzék egyszerűen nem létezik s mégis szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a többség s a belőle származó kormány el van határozva, hogy a közös hadsereg intézményét megvédje minden ellene támasztott aspirációk ellen.

Fenomenális logika! Egy szuszra elmondani, hogy a hadsereget és ennek intézményeit senki sem óhajtja érinteni és hogy a kormány elszántan védelmezi a hadsereget minden felforgató aspirációk ellen.

Nos hát igaza van Bánffy bárónak, vannak aspirációk, melyek a magyar állam részére magyar hadsereget követelnek, s ezek az aspirációk annál inkább fognak izmosodni, minél merevebb visszautasításban részesülnek a Bánffy „gondolkodó” politikusi részéről, s minél inkább állják utját a magyarság érvényesülésének a külön állami létet arrogáló hadseregben.

Az általános védkötelezettség mellett a dinasztikus hadseregek idejüket multták; egy állam, egy nemzet sem mondhat le a hadereje felett való föltétlen rendelkezési jogról; az erre való természetes törekvést ideig-óráig elnyomhatja ugyan a hatalom, de végkép kiirtani csak a nemzettel együtt lehet.

A Bánffy-féle „gondolkodó” politikusok talán öntudatlanul is ennek a célnak megvalósításán dolgoznak, de bizunk nemzetünk erejében, hogy mint már annyi más megpróbáltatást, úgy a sor-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

A lopott kalap.

— Touchard Georges. —

Az öreg Lamberlée még egészen fiatalos léptekkel érkezett haza. Mikor a konyha nyitott ablaka előtt elhaladt, a szarvasgomba-leves finom illata kellemesen ütötte meg orrát a kitáguló orrcimpái világosan elárulták azt a gerjedelmet, melyet ez az illat támasztott benne.

Az évek multán gourmanddá lett s az asztal gyönyörei képezték egyetlen élvezetét, dacára annak, hogy a feleségével még ebben a pontban is ellenkezésbe jutott, mióta neje azt a klasszikus mondást olvasta, hogy: az ember azért eszik, hogy éljen s nem azért él, hogy egyék.

Mikor Lamberlée ur három év óta viselt felöltőjét a ruhafogasra akasztotta, el nem mulasztotta a tükör előtt kissé felülbírálni önmagát. De az első pillantásra már rémülten kiáltott föl:

— Az isten szerelméért, mit tettem?

És csakugyan, az ő új kalapja helyett, melyet csak nejjével való hosszas csatározás után szerezhetett meg egy aranyért, őszülő fején olyan ütött kopott kalapot pillantott meg, mely a fekete szín helyett már inkább vöröses-zöldbe játszott. Sietve kapta le ezt a gyanus portékát és akárhogy is forgatta a kezében, nem volt képes olyan nyomra akadni, mely igazi gazdáját elárulta volna.

— Ez a jutalma annak, ha az ember látogatásokat tesz. — mormogta lecsüggött fövel s az

ebédlőbe lépett. A torított asztal már várta, sőt Lamberlée asszony is ott ült már, beletemetkezve egy öblös karszékre s Ohnet legújabb regényét olvasta. A léptek zajára csak futólagosan tekintett föl s e száraz szemrehányással illette:

— Ön várattott magára?

— Ó csak egy kissé, alig tíz percig . . . az a Lavallés család olyan kedves. — E szavait elpalástolhatatlan zavarral mondta, miközben neje átható tekintete elől a földre szegte szemeit.

De neje egyszerre rákiáltott:

— Mi baja önnek? Egészen levert!

— Levert? Hm! . . . mindenesetre egy kissé

igen . . . igen, van is rá okom — s astán olyan bátortalanul kezdett beszélni, mint egy kis gyerek, aki rossz fát tett a tűzre. Bizony, nagyon félt az öreg szigorú és fővény nejétől. Mióta együtt éltek gyöngéden, minden esetben békét óhajtva, leigáztatta magát neje akaratától.

— Tehát tudd meg — így dadogta Lamberlée — hogy ma kedd lévén, megint a Lavallés családhoz mentem. Sokan voltak ott, Lepon asszony, Duverrier asszony, unokaöccsén Duval, aztán . . .

— Jó, jó! — kiáltott közbe neje, — csak térj a tárgyra!

— Én jöttem el utoljára s az előszobában már csak egy kalapot találtam s azt föltettem minden gondolkozás nélkül. Már csak idehaza vettem észre, hogy nem az enyém s az én új kalapomat kicserélték . . . De nem tehetek róla.

— Az új kalapját?

— Sajnos, azt!

Lamberlée asszony szeméi szikráztak a méltatlankodástól és kezei reszkettek.

— Látja, édesem . . . kezdte újra a férje.

— Itt nincs mit látni! — szólt közbe neje. — Maga mindig a régi marad! Szórakozott, paszarló, tele hibával, egyetlen jó tulajdonság nélkül! Óh, ha én est 25 év előtt tudtam volna . . . Hőbortossággal és ügyetlenségével elpocéskolja vagyonunkat . . . Fiatalkorában is az örökségnek több, mint harmad-részét gyerekségre pazarolta el . . . Ah!

Ez az „ah” kimondhatlan megvetést fejezett ki. — De édesem, anyagi viszonyaink a legsebbebb rendben vannak. Ön ok nélkül panaszodik, hiszen több is a jövedelmünk, mint a menykiellene.

— Igen, de ezt az én takarékoságomnak és rendszeretemennek köszönje! Nélkülem már rég szalmán hálhatna. Mert persze, Lamberlée urnak csak olyan nadrág kell, ami 24 frankba kerül s olyan kalap, melyet egy aranyért adnak . . . és mire való mindez, jó uram? Mire való? Hogy a legsebbebb dolgait másokkal ellopassa . . .

Lamberlée ur e kemény szavakat csendes megadással el hagyta hangzani és lassan szűrölte a levesét. Eközben egy csepp leves a mellényére esett.

— Ah még ez is! — kiáltott föl neje . . . maga már egészen gyerek lesz. Kösse föl hamar az asztalkendőjét . . . magasabbra . . . oda a nyakába;

Lamberlée szót fogadott, astán alig hallhatóan jegyezte meg: „Azt hiszem most, nyugodtan elmentek. Ebéd után rá érünk erre a dologra.”

A madame hallgatott, mert az étvágya nem volt megvetendő. Azután mintha új erőt gyűjtött volna, megint csak rákezdte: „Utóbb az sül ki, hogy ezzel megint csak rá akart szedni? . . . Ne protestáljon! Jól tudom, hogy arra is képes. Nem kellett a multkor is a szabójához elkisérnem?”

sát manapság intőző gyászmagyarkák nemzetrontó munkáját is ki fogja heverni s természetes jogai birtokát kiküzdheti.

Hírek.

Pécs, 1895. augusztus hó 21.

— **(Szent István ünnepe.)** Az egész magyar hasában áhitattal ünnepelték a tegnapi napot; és Buda várában a hercegprímás vezetése mellett díszes egyházi menet hordta körül Szent István jobb kezét, harangok sugása között, azt a szent jobb kezét, mely Magyarországot megalkotta s az európai nemzetek közé csodás előrelátással beillesztette. A szent jobb körmenetének végeztével a budavári Mátyás-templomban Vassary Kólos hercegprímás miétt mondott s ezt megelőzőleg Kereskényi Gyula érdi plébános szentbeszédet tartott. E napon Budapestre nem kevesebb, mint hatvanezer ember rándult fel, nem lévén magyar ember a Kárpátoktól Adriáig, ki szívvel lélekkel e szent napot meg ne ünnepelje. Városunk is zászlódiszt öltött ez alkalommal s a templomokban, melyek alig voltak képesek magukba fogadni az ájtatos híveket, ünnepélyes nagy miséket tartottak. A székesegyházban d. e. 9 órakor a szent misét Troll Ferenc c. püspök nagyprépost tartotta, nagy segédlettel. E szent misén jelen voltak Róssa Bertalan és Schlippenbach István gróf vezérőrnagyok, Kardos Kálmán főispán, Blaskovich István kir. táblai elnök, Koszits Kamill megyei főjegyző, Vassary Gyula redőrfő kapitány, a honvéd gyalogsági és huszártisztek teljes számban s több városi és megyei notabilitás. Akik a templomban nem fértek be, azok a templom előtt és a sétátéren foglaltak állást. A veteránok saját zenekarukkal jelentek meg, a hadastyán egyesület pedig a Zsolnay féle gyár zenekarával vonult ki. Az utcák zsufolva voltak ünneplő közönséggel, délután és este pedig több helyen multság volt. A kedvező időjárás következtében összes kiránduló helyeink nagy látogatottságnak örvendtek, a rendezett multságok pedig nagy közönséget vonzottak. Így a veteránoknak igen sikerült nyári multságuk volt egy-leti helyiségükben, melyen sokan vettek részt.

— **(Személyi hírek.)** Blaskovich István a ma délutáni vonattal a somogy megyei Kadarkútjára utazott néhány napra családjához. — Hamza Géza kir. itélőtáblai elnöki titkár ma este a Bába ment, honnét csak szeptember hó elején tér vissza hivatali székhelyére; távolléte alatt az elnöki titkári teendőket Jobszt Béla kir. albiró, tanácsjegyző fogja elvégezni.

— **(Kinevezések a közös hadseregben.)** Nimervoll Rudolf, lovag Bóine mir Kurelec Othmár a 44. gyalogezredhez, Czermák Viktor, Kneis Károly, Turic Emil, Anton Károly pedig az 52. gyalogezredhez tiszthelyettesekké kinevezettek. Még további előléptetések is eszközöltettek, melyekről hoinapi számunkban referálunk.

— **(Új reáliskolai tanár)** A vallás és közoktatásügyi miniszter Asztalos József sümegi községi reáliskolai tanárt a pécsi állami főreáliskolához rendes tanárrá nevezte ki.

Az öreg elpirult, aztán jóságosan susogta: „Édes Hortenziám, ne ítéljen meg hamisan. Ön csakis egy franknyi zsebpénzt ad naponta, de ebből tisztára lehetetlen az aprólékos napi kiadásaimat fedezni, kivált, ha rendkívüli kiadásaim is vannak.

— Rendkívüliek? Miféle rendkívüli kiadások?
— Gondolkozzék csak! . . . Az ön születés napja.

Lamberléé asszony egy percet megnyugodott. Azután még mindig epés hangon tette hozzá: — „Jó, majd később beszélünk még a kalapról“ . . .

Mialatt a cseléd a lámpagyújtással bajlódott, a madame félórai siestát kísérelt meg, mit soha se mulasztott el az estebéd után.

De alig hunyta le pilláit, csakhamar megjelent előtte férje kalapja, előbb vörös, aztán kék, lila, zöld, és egyéb hihetetlen színváltozatokban. Erre hirtelen fölugrott és irónikus nevetéssel így szólt:

— Önnek tehát kétségkívül új kalapra lesz szüksége?

Ez a „kétségkívül“ borzalmasan hatott Lamberléére.

— Bizonyára! — felelte azután.

— Bizonyára? . . . De én nem fizetem meg ezt a kalapot. Ön ellopatja a dolgait? Jó! de szerezzen be helyettük ujjakat! Okosabb csalónak lenni, mint megcsalottnak.

— Nem értettem jól, mit akart . . .

— Azt mondom, hogy ha legközelebb újra a Lavallée családjához megy, ne jöjjön vissza onnan üres kézzel.

Lamberléet mintha guta ütötte volna meg . . .
Az ő felesége bizony nem a legtökéletesebb er-

— **(Kinevezés.)** A pénzügyminiszter Kondor Ferenc adóhivatalnoki gyakornokot a mohácsi adóhivatalhoz ideiglenes minőségű adótitkárrá nevezte ki.

— **(Előléptetés.)** Az igazságügyi miniszter Czenger Nándor pécsi kir. törvényszéki joggyakornokot a saájószentpéteri kir. járásbíróshoz aljegyzővé nevezte ki.

— **(A kir. itélőtábla elnökének.)** Blaskovich Istvánnak tegnapi névnapja alkalmával számos előkelőségén kívül a kir. itélőtábla bírói kara is tisztelgett nála Pulc Imre kir. táblai bíró vezetése alatt. A pécsi kir. törvényszéket és járásbíróshoz Bogyay Pongrác elnököt helyettesítő kir. törvényszéki bíró vezette Blaskovich István elé; a pécsi kir. közjegyzőségek részéről pedig Bánffay Simon kir. közjegyző jelent meg tisztelgésre. A névnapot megelőző este a Hajóban volt egy kisebb zártkörű társaság, mely Blaskovich nevét ünnepelte. A társaságban többek közt részt vett Kardos Kálmán főispán is.

— **(Fényes esküvő.)** Jurcsék Géza magyaróvári — azelőtt mohácsi — csendőrhadnagy hétfőn délután 6 órakor vezette oltárhoz Bene Irént, Bene Károly, a mohácsi posta- és távirtdahivatal főnöke szép és művelt leányát. Az esküvőn nagyszámu és előkelő közönség volt jelen. Koszorus leányok voltak: Nagy Margit és Jolán kisasszonyok Dárdáról és Luizer Margit kisasszony Mohácsról; vőfélyek: Auber István, Auber Vilmos és Luizer Jenő urak; násznagyok: dr. Réder Károly és Jurcsék Győző nagyúti uradalmi felügyelő.

— **(A polgári daloskör nyári ünnepe.)** A f. hó 15 ére kitűzött és kedvezőten időjárás következtében elhalasztott nagyobb szabású nyári ünnepélyt tegnap tartotta meg a jó hírnévnek örvendő „Pécsi Polgári Daloskör.“ Valóságos népvándorlás indult meg a délutáni órákban, a tenger sok ember kocsikon és gyalog iparkodott a Scholz-féle új sörgyárba kijutni. Legkevesebb ember jutott a társaskocsikra, mint a melyek igen gyéren közlekedtek. Öt órakor már az összes asztalok el voltak foglalva és alig maradt talpalatnyi üres tér. A műsor annyiban szenvedett változást, hogy a katonazenekar nem vett részt, de Farkas Sándor annál inkább is kitett magáért és kitűnően szervezett zenekara egymás után huzta el a szebbnél szebb magyar nótákat. A daloskör által rendezett hangverseny kitűnően sikerült és a karok egyöntetű, korrekt éneke a karmester Simacsék Alajos szakavatott oktatását és az egy-leti tagok buzgóságát bizonyítja. A „szerelemi üdvözlés“ című dalt, melynél az egylet női kara is közreműködött, a közönség kétszer megismételtette. Szünet közben is gondoskodott a fáradhatatlan rendezőség arról, hogy léggömbök felbocsájtása és a nemzetközi posta vig tréfi által szórakozást nyújtson. Este az egész helyiség — a villamos világításon kívül — számos és díszes lampionokkal és bengáliai fénynyel volt kivilágítva, majd az egész környéket bevilágító tűzijáték lett bemutatva, óriási rakéták puffogása és a színes csillaghullás fejezvében be a programot. Ezután a tánc következett volna, ha a nyüzsgő emberáradatban erről szó lehetett. Csak később, mikor már többen eltávoztak, vált ez lehetségessé és tartott szünet nélkül egész a hajnali órákig, fesztelenség és jókedv tekintetében semmi kívánni valót nem hagyva

kölcsi érzékkel volt megáldva és sietett is indokolni a szavait:

— Amit én ajánlok önnek, az csak visszatorlás. Legközelebb pl. egy esernyőt vagy egy vizeskannát hozhat el onnan . . .

— Ezzel persze tolvajjára akar ön tenni? . . . mormogta az öreg.

— Pardon, ön téved; az volt a tolvaj, aki az ön kalapját vitte el.

Ez az észjárás lassanként behálózta az ő gyöngyelelkét is. Anélkül, hogy komolyabban mérlegelni lett volna képes ezt az állítást, elfogadhatónak találta, már csak azért is, hogy a neje szemrehányásaitól meneküljön.

A legközelebbi kedden megint gondosan felöltözött s beállított a Lavallées családjához.

Mikor a szalonba lépett, érezte, hogy elpirult s azt hitte, hogy mindenki észre veszi a gonosz szándékát. Miközben udvarias frázisokat mormolt s egy új perzsa szőnyeget csodált meg, azt vélte, hogy minden ember kiolvassa vétkei terveit.

Később egy fiatal asszonyra tért át a beszéd, kinek a viselkedése többeknek visszatetszett, de Lamberléé a magasabb régiókban szálló morális leckével iparkodott a hölgyet megvédelmezni. De ezek az igazságok majd hogy a torkán akadtak.

Később bucsut vett és ment.

Egyenesen a fogashoz tartott és föltette az ütött-kopott kalapját; e percben megvillant előtte egy esernyő aranyos, cizellált fogantyúja. Az a gondolat villámlott át agyán, vajjon mit mondana ehhez az Hortenziájára. Már az ernyő felé nyult, mikor hirtelen léptek hangzottak.
A szobaleány jött, hogy felöltőjét lekefélje.

fenn. A francia négyeseket 120 pár táncolta s a nagy terem is szűknek bizonyult több pár befogadására, miután a helyiség egy részét az asztalok foglaltak el. Tudósítónk a jelen volt leányok névsorát — a mennyiben az tekintettel a nagy látogatottságra lehetséges volt — a következőkben állította össze: Graumann Juliska, Sternicska Sarolta, Felber Lujza, Koszturini Irma, Ritzl nővérek, Piller N., Kovács Róza, Köpf Anna, Francis Mariska, Nagy Mariska, Kubicsék Riza, Wolf Aranka, Wirth nővérek, Reinwein N., Hermann Mariska, Fischer Teréz, Bóza Ilonka, Kerekes Terus, Járányi Anna, Reizner Mariska, Papp N., Negele N., Greksa nővérek, Markus N., Reszer Juliska, Tabakó Matild, Horváth Ilona, Csonka Mariska, Balázs Katica, Horváth Lujza, Lange nővérek, Mészáros Irén, Fekete Irma, Hering nővérek, Petrovics Rózsika, Rohardt Józsa, Notter Maris, Czettl Matild, Nürnberg nővérek, Augusz Gizella, Alt Mariska, Takács N., Bauer Vilma, Stemel Anna, Esztermann Gizella, Horváth Mariska, Gleichtei Mariska, Veidinger Giza, Kallinger Anna, Verstrof Róza, Hauk Riza, Bader Anna, Szemenn Anna, Langer Jozefin, Szabó Mariska, Farkas Terka, Bovara Mariska, Vidákovics Etel, Föhn Paula, Temmer Irén, Bodensteiner Irma, Baumholzer Gizella, Gerzing Hedvig, Bayer nővérek, Jambresits Gabriella, Hosszer Mariska, Gladek Lina, Müll Paula, Drenovics nővérek, Dráki nővérek, Imre Etelka stb.

— **(Ünnepontok.)** Vörösmartról irják lapunknak: Mig sz. István király ünnepe a helybeli ev. ref. polgártársak zabot szállító kocsiakkal lehetőleg elkerülték a katolikus templom környékét, jóllehet ünnepet nem ültek e napon; addig a megyei ut mellett vonuló árok kikövezéséhez szükséges köveket egész délelőtt, az isteni tisztelet alatt is fuvarozták a templom közvetlen közelében. A kövezés iparszerű foglalkozás, következőleg a hozzá szükséges kövek szállítása is tag érdemében iparmunka.

— **(Tűz.)** Tegnap délután háromnegyed hatkor Ritzl Péter Majláth-utca 19. sz. a. lakó asztalos házában tűz ütött ki, mely rövid negyed óra alatt öt fás szint, mely tűzfával, ajtó és ablakrámkal volt megrakva, elhamvasztott. A gyorsan megjelent tűzoltóság működésének köszönhető, hogy nagyobb baj nem esett és a tűz oly gyorsan lokalizáltatott. A tűz onnét keletkezett, hogy két tanonc egyik rakárban cigarettazott és valószínűleg egy gondatlanul eldobott gyufa szál okozta a veszedelmet. A kár nem nagy, hivatalos becslés szerint mintegy 400 frira tehető.

— **(Razzia.)** A rendőrség Szent István nap éjszakáján razziat tartott, mely alkalommal valami tiz dologkerülő vidékét fogdostak össze, a kiket rövidesen el fognak toloncolni.

— **(Hymen.)** Molnár János előnyösen ismert helybeli kereskedő tegnap eljegyezte Edhoffer Marianna kisasszonyt, özv. Edhoffer Ferencné kedves leányát.

— **(A hivatalos gyorsaság netovábbja)** A hétfői közgyűlésen közkut felállítását határozták el a Majláth téren s még aznap délután ott diszegett az új kut a nevezett téren. Erre az esetre ráillenek a magyar közmondás: Gyorsaság nem boszorkányság, ha a jóváhagyás előzetes tudatában a városi tanács már előzőleg nem intézkedett volna a kut felállítására iránt.

Ugy érezte magát, mint a tolvaj, akit tetten értek s kezét visszahuzva, reszkető lábakkal indult az ajtóhoz, melyet a leány udvariasan föltart.

Már itt nem volt mit tenni. Megindult, zavarodottan, a pokollal szívében. A feje fött és léptenyomon odaverte botját a földhöz, hogy összetörölő gondolatait elűzze. Zavarában majdnem fellökte egy kerékpáros.

E valságos percben egy esernyős bolt kirakata tünt föl előtte. Érezte, hogy itt a megváltás. Gyorsan, mint a szél, állított be a boltba s egy csinos aranyozott alumínium fejű ernyőt kiválasztva, vigan olvasta le érte a tiz frankot.

Egészen boldogan ment haza s utközben így okoskodott: Ha a feleségem látja, hogy csak aranyozott alumínium, ostobának fog ugyan nevezni, de legalább tul leszünk ezen az ügyön.

Alig ért haza büszkén megveregette a felesége vállát s átadta az ernyőt:

— Nesze, ez a tied!

— Hadd lássam! Ah, egy ernyő!

Pedánsan végig nézte az ernyőt, aztán méltóság-teljesen odakiáltott a cselédnek:

— Jozefin! Vigye vissza ezt az ernyőt Lavallée asszonynak és modja meg, hogy Lamberléé ur tévedésből elhozta. De siessen!

Lamberléet megint a gutatűtés környezte s alig jutott e szavakhoz:

— De Hortenzia, épenséggel nem értelek!

Ő megvető pillantással nézte végig s így válszolt:

— Épen most hozták vissza az új kalapját és tudja meg, hogy én tisztességes és becsületes asszony vagyok.

— **(Az első pécsi veterán egyesület)** tegnap délután sikerült nyári mulatságot rendezett saját helyiségében. Az esti órákban oly nagy számú közönség gyűlt össze a szépen feldíszített kerti helyiségében, hogy alig tudott a fiatalság táncolni. A mulatság a hajnali órákig tartott.

— **(A mohácsi polgári iskola ügye.)** Stajevics János, mohácsi orsz. képviselő, ki a mohácsi polg. iskola ügyében pénteken a közoktatásügyi miniszteriumban járt, eredmény nélkül tért vissza. Zsilinszky államtitkártól azt a választ kapta, hogy Wlassics miniszter nélkül semmit sem tehet. A miniszter, ki jelenleg Ostendében van, 10—12 nap múlva tér a fővárosba vissza. Tehát csak akkor fogják a mohácsiakat meg tudni, kapnak-e pénzükért iskolát.

— **(Egy kis statisztika.)** A Pécs város közönsége által fentartott iskolákról összeállított statisztika holnap fog útjára indítani a vallás- és közoktatásügyi miniszterhez, a ki azokat sürgősen beküldte. E szerint az összes pécsi népoktatási intézetek fentartása készpénzben 52 889 forintba, terményekben és egyéb szolgáltatások értékében 9801 forintba, összesen tehát 64 690 forintba került. Az ingatlanok összes értéke 233.776 forint; a felszerelés értéke 15.551 forint. Az iskolák jövedelme 9807 forint, melyből a beiratási és tandíjak 6326 forintot tesznek ki.

— **(A pécsi ipartestület háza.)** A pécsi ipartestület kérvényt adott be Pécs város közgyűléséhez, melyben az építendő ipartestületi házra ingyen telket kér. Tekintve, hogy az ipartestület a betegsegélyező pénztárt, az olvasókört, az utasszállító és esetleg egy pár raktári helyiséget akar elhelyezni, a mit bérhelyiségben nem eszközölhet, elhatározta egy 20.000 forint költségbe kerülő „aját házat” építtetni, feltéve ha a város ad erre a célra ingyen telket. Részünkről nagyon méltányosnak tartjuk a több mint 800 főből álló testület kérelmét, hisz már évek óta hoznak áldozatot a pécsi közoktatás-ügynek, a mennyiben tekintélyes összeggel járulnak évenként az iparos tanonc-iskola fentartásához. Ha ezt az összeget tíz év óta félre tették volna, most nem kellene ingyen telket kérniük. De meg az ipartestület már megalakulásával igen nagy terhet emelt le a rendőrség válláról, a mennyiben a segédlek nyilvántartását ők vezetik, a mi a rendőrségnél legalább is két hivatalnok megtakarítást jelent. Ha Pécs városa oly előszeretettel ajándékozott az államnak ingyen telkeket, épületeket, épített kazánnyakat, saját adófizető polgárainak is megtehet annyit, hogy nem vet gátat haladásának és részükre a kért ingyen területen rendelkezésre bocsátja. Mint értesülünk, az ipartestület azt a helyet szeretné, a hol most az aréna dísztelen kedik, ennek a helyére emelne egy díszes épületet. Az október 21-iki közgyűlés fog foglalkozni ezzel a kérdéssel.

— **(Mikor térnek vissza eltávozott katonáink?)** A 44. gyalogezred a napokban indult Pilis-Csabára. A táborozás szeptember 12-ig tart, s ma kezdődtek meg a dandárgyakorlatok, melyekben megfelelő tüzéség is részt vesz.

— **(Rendelet a szociálisták ellen.)** Perczel Dezső belügyminiszter leirt az összes hatóságokhoz, miszerint a munkásegységeket szigorúan ellenőrzésk, szükség esetében házkutatásokat tartanak és vigyázzanak arra, hogy a munkásegységek minden akciójukban, szigorúan a megengedett alapszabályok keretén belül agítaljanak. Bármily alapszabály ellenes intézkedések megtorlandók, miről a belügyminiszterium közvetlenül értesítendő.

— **(Sportkedvelő segédjegyző.)** Rusz Béla szalántai segédjegyző ma hajnalban messze utra indult biciklín. Trieszt, Velence, Milánó, Bécs, Budapest lesznek körutjának főbb állomásai és három hét múlva tér vissza Szalántára. A fiatal 18 éves segédjegyző csak most tett érettségi vizsgát s e vakmerő utra könnyű nyári kabátban vállalkozott.

— **(Es is csak Amerikában eshetik meg!)** A „New York Herald” egyik számában egy vidéki patikus a következő nyilvtéri közleményt adta ki: „Felhívom azon urat, ki gyomrát kémiai analízis céljából nálam hagyta, hogy három nap alatt ezt tölem, a kiállított tudományos eredményi táblázattal együtt elszállítsa, mert ellenkező esetben a további következményekért nem vállalok felelősséget.” — Az se utolsó dolog, a mi Indiában történt, nevezetesen az állam babérkoszorúzott lírikus költőjét kóterbe csukták — disznólopásért.

— **(Veszélyes komédiáskodás.)** A cirkuszi athléták mutatványai élénk próbálgatások tárgyait képezik a mi serdülő tanoncifjúságunknál. Tegnap délután is Geher Dezső és Kaufmann Lajos 14 éves tanoncok a cirkusz mögötti térségen utánozták a Dummer Augusztok bukfeceit. Geher társának vállaira akart felkuszni s e közben oly szerencsétlenül bukott le, hogy fejét egy kiálló ködarabba ütötte és bezuzott fővel, vértől borítva szállították szülei lakására. Állapota agyasztó s most vészes lázban fekszik.

— **(Játék közben.)** Barcsról írja tudósítónk tegnapi kelettel: Ma délután a pályaudvaron ópület fát és deszkát raktak ki az érkezett vasuti kocsik-

ból, melyet nem vitettek azonnal el, hanem magas rakásokba halmoztak. A vasuti teret az itt keresztül vonuló katonák, kik a nagy gyakorlatról Daruvárról jöttek, teljesen megtöltötték. Nagyon természetes, hogy a harciaknak elég bámulójuk akadt, minthogy a menásait is itt kapták, amit itt falu helyen nem mindennap lát az ember. Az egész község gyerekei ide sereglettek és közülük többen, hogy jobban láthassanak, a fahalmazra másztak. Ennek még semmi komolyabb következményei nem lettek volna, ha a gyermekek nyugton maradnának, de hisz azért gyermekek, hogy ugráljanak. No de a játéknak csakhamar szomorú vége lett. Ugrázkodás közben a farakás, mely csak úgy felületesen volt összerakva, szétomlott és az egyik 3—4 éves fiú maga alá temette. A jajgatásra a közel állók figyelmesek lettek és a szerencsétlen fiút kihúzták, még mielőtt a nehéz fadarabok gyenge testét teljesen összezúzták volna, mindazonáltal súlyosan megsérült, de nem életveszélyesen.

— **(Kocsin a halálba.)** Barcstelepi tudósítónk jelenti: Viza Dénes erdőőr fia már kettőt fordult ma délután tele gabonás kocsijával, iparkodott is, hogy még ma befejezze a behordást, mert hát holnap Szent István napja lesz és még ez ünnep beállta előtt takarmányát haza akarta szállítani, nem remélve, hogy a szent István ünnepét aligha éli meg. Amint az udvarról ki akarja a lovakat hajtani, a melyek valószínűleg valamitől megijedtek, ezek olyan hirtelen ugrottak meg, hogy Viza, aki a kocsiban állt, hátra esett, még pedig oly szerencsétlenül, hogy fejét a kocsiban levő kasza keresztülhasította, annyira, hogy a szerencsétlennek agyveleje azonnal kifreccsent. A lovak, mintha megértették volna gazdájuk jajkiáltását, azonnal megálltak, midőn is orvosért küldtek, ki azonban a boldogtalan ember fölgógyításához kevés reményt fűz.

— **(Szerecsen a király-utcában.)** Nagy riadalmat okozott ma a déli órákban egy nubiai ember megjelenése a király-utcában. A koromfekete arcú, hófehér fogak, cilind. világos ruha és sárga topánka jól állottak a fiatal szerecsennek, ki egész természetesen talált, fel sem vette, hogy őt oly rendkívüli módon megbámulják. Mint értesülünk, valami előkelő, fekete-magnás családnak a tagja, ki tanulmány utjában az egész földet körül utazza.

— **(Mit csinálnak a csalogány ligetben.)** Az alsó sétatéren, melyet már mindenki „csalogány liget”-nek nevez, az élet csak este kezdődik. Egész nap egy lelket sem látni ott, hanem azután, ha a nap leszáll, s az est veszi át uralmát, élénk lesz e regényes hely. Suttogások, levél zörgés teszi figyelmissé a véletlenül ott sétálót, a mi oly titokzatos, valóban kíváncsivá teszi az embert. Onajtanánk, ha a rendőrség néha letekintene a „szülő hölgyek”-e rendelő helyére s szétugrasztaná őket.

— **(„Péter-Pál” tiltakozása.)** Szemányni Jánosnak, a zagrabi vasuti gépgyár munkavezetőjének elhalálozása alkalmából a „Pécsi Napló” és ennek nyomán a „Fünfkirchner Zeitung” azt írták, hogy az elhunyt Szemányni János volt az, a ki Verhovay lapjában, a „Függetlenség”-ben Péter Pál név alatt antiszemita cikkeket írogatott. Erre vonatkozólag a még életben levő Szemányni Péter Pál annak kijelentésére kérte fel lapunkat, hogy elhunyt testvére, Szemányni János soha sem írt a „Függetlenség”-be cikkeket, hanem ő, a még élő Szemányni Péter Pál volt azoknak a cikkeknak a szerzője, melyek azonban nem antiszemitaságot hirdettek, hanem csupán az általános korrupciót ostorozták, s éppen azok tesznek a zsidóságnak legrosszabb szolgálatot, kik ezt a kettőt egymástól megkülönböztetni nem tudják.

— **(Drága csárdás.)** Goldstein Róbert a Kann cég pincemestere is elment tegnap este a daloskör táncestjére és mivel csak rövid ideje van itt s valahol Németországban ringatták bölcsőjét, magyarosan akart egyszer mulatni. Megevett két porció gulyást, jó villányival leöblítette a nyomokat s karon fogva egy kackiás magyar leányt, nagy tüz-elel járta a csárdást. Az ujrászának nem volt se eleje se vége, de azért Goldstein ur még se dült ki, de rendíthetetlenül polkázta a csárdást. Végre elhallgatott a zenekar s a magyar érzelmű német pincemester meg akarta nézni, hogy hány óra is van tulajdonképpen, de biz az láncostul együtt eltűnt. Goldstein ur elhatározta, hogy soha sem fog többé csárdást táncolni s egyuttal felkért bennünket, ha valaki duplafedelű ezüst óráját, melynek fedelére lőfej és patkó van vésvé, megtalálná, sziveskedjék azt Flórián-utca 18. sz. alatti lakására elküldeni.

— **(A legjobb parti.)** Fel a küzdelemre Europa arszlánjai! Lesben álló hozományvadászok vándoroljatok ki az ifju Amerikába, hol jobban takarítják a férfi erényeket: Amerika leggazdagabb leányzója a múlt héten lépett 16 ik életévébe, a mikor is először vezették bálba. Miss Vanderbilt Gertrud, a híres vasutkirály Vanderbilt Kornél leánya, kire nem kevesebb, mint 20 millió dollár hozomány várakozik. Épen elég lesz valami kopott hercegi korona megárazására.

— **(A mohács-pécsi vasut bevétele.)** A Dunagőzhajózási társaság kimutatása szerint a mohács-pécsi vasut bevétele f. év július havában 62,353 forintot tett ki, vagyis 18 forinttal kevesebbet, mit a tavalyi év megfelelő időszakában. Es év 7 hónapjában az összes bevétel 389,799 forint volt, tehát 19,226 forinttal több, mint tavaly. A társaság beküldött kimutatása szerint különben vállalataiknál ez évben már közel egy millió forinttal kevesebb bevételük van a tavalyinál. Pénzügyi körökben gyökeres átalakulásokat várnak.

— **(A szalógházi betörés tettesei.)** Már irtunk arról, hogy a József utcai szalógházba betörték és ez alkalommal a házi viszonyokkal ismerősöknek televezték fel a tolvajokat. Ezeket sikerült is két fiatal ember személyében rendőrségünknek kinyomozni. Tekintettel a köztisztületben álló szülőkre, nem írunk ki neveket, mert a fiatalok megdöglőn gondolatlan vétségéért nem akarunk ismerős és tekintélyes neveket meghurcolni.

— **(A Kneippoló szappanos.)** Mulatságos eseményről értesülünk, mely a Bidapestről jövő egyik személyvonaton történt. Löw V. X. illetőségű szappanos II. osztályu kupéba ült be s kényelmesen elhelyezkedve, levetette cipőjét, tekintet nélkül a viselőre, ki erre savanyu arcal fintorította el az orrát. Bizonyára nem valami ambrozia illat gőszölöghetett ki az izzadt lábat fedő harisnyákból, de azért Löw ur a legnagyobb figméval lefeküdt s rövid idő múlva már csak hortyogás jelezte az alvó oroszlánt. Mire Löw ur felébredt, már magánosan ült a kupéban, a szomszédos utas kiszállt egyik közbeeső állomáson, de vele együtt eltűntek a szappanos öblös cipői. Löw ur megérkezve, gyalog Kneippolt az indóházon végig s bérkocsit sem kapva tovább kellett bandukolnia a harisnyás, cilinderes urnak, nem csak gaudiumára az ncai suhanacoknak. Így boszulta meg magát a lábizzadás szagának ellensége!

— **(Csak azt rösteli.)** Méla csend terjeng a Széchenyi-tér sárgulni kezdő akácfái fölött. A varosházi torony ketyegő fenéje bus kongással kámpálja az esti tizenegyet. A király-utcai köpöködő mellett bölingató fa lombjai alatt szunyókáló rönödör ur egy pillanatra fölbred édesded álmaiból s a hosszú támaszkodásban elfasult bal vállán egyet-kettőt rántva, jobbját dülleszteti a fa törzséhez; aztán ismét elpihen egy kurta óráckára a szabadd királli eréll. Hej pedig ha látná, mi történik odébb, ott a plébániatemplom garádcisán! . . . Egy hölgy, egy kalapos, egy divatosan toalettirozott hölgy üldögél a hideg köveken és mély pianó hangon dudorász valamit. Talán ájtatos perszóna, ki az est csöndjét használja fel a keble mélyén összegyülemlett áhitat-csöppök fölzábadítására? . . . Szagotott, fátyolozott hanghullámokban terjeng az éneke:

Dézi, Dézi,
Mindig csak a kaucsó
Fenekét nézi, nézi . . .

Majd meg napernyőjével hadonászva, egy ismeretes pikáns népdalba kurjant bele. Aztán hirtelen csuklások vesznek rajta erőt, s a falhoz támasztva fejét, mihamar elcsöndesedik. Az elegáns dáma excentrikus hajlamait egy mellette áldogáló szürke ruhás férfi bámulja tágra nyit pillákkal, ide oda dülöngözve mormolja:

— Szörnyen röstellem a dolgot . . . Hej, ha valaki meglátna, mit szólna hozzá, hogy a feleségem így be van állítva? . . . Tul tett rajtam az aranyos, még szebben iszik, mint én. No ezt igazán rösteltem. De majd máskor helyre hozom ezt a férfi-beccsülete-men most esett csorbát . . . Hej anyjukom, édes kis mamicim ébredj! . . .

De a kis mamicim nem ébred a gyöngéd szavakra, hanem tovább is jóízűen horkantva álmodzik. Mit tegyen hát a férj? Ő is letelepszik a tén's a szeszony mellé s ennek derekába kapaszkodva a két nyugodt lélek csakhamar együtt kalézol az álomok küdös honában.

— **(A gyerek.)** A rendőr belóditotta a gyermeket s haptákot állott azon formában, mely az ismert erélyt és udvariasságot magában rejti.

— Lopott — jelenté.

A gyerek apró, szürke szemével bátran tekintett körül a szobában.

— Mit lopott? — kérdék.

Mielőtt a rendőr felelhetett volna, a fiú közbevágtott:

— Cukrot!

— Ej, te lurkó — mondja a kapitány — aztán mennyit?

— Negyedkilót! — hangzik a válasz.

— Hogyan, negyedkilót?

— Igen, annyit. Éppen annyi volt — erősíti a csöpp betyár.

— Aztán honnan tudod, hogy annyi volt?

A gyerek önhittén, büszkeséggel felel:

— Megmérte otthon az anyám!

TÁVIRATOK.

— **Szilágyi Dezső a fehér asztalnál.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szilágyi Dezső tegnap Igló-Füreden bankett alkalmával tósztot mondott az egyházipolitikáról, melyet a következőleg aposztrofált: „A csata eldőlt, mi maradtunk a győzők; mert mi kínáljuk a ellensegeinknek a békét.“

— **Gyorsaság nem boszorkányság.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Zombor városa még 1892. szeptember 28-án diszpolgárává választotta Kossuth Lajost. A szerbek megfélembtezték a határozatot; de a belügyminiszter még maig sem intézte el a felebbezést. A szerbek eldicsekedtek, hogy ez a késedelem az ő vívmányuk és ha akarják, ugy a felebbezés soha sem lesz elintézve. Ez a hír a mai nap megjelent fővárosi lapokban napvilágot látott, minek folytán Perczel Dezső belügyminiszter sürögösen megvizsgálta az ügyet.

— **Szent István ünnepe.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Szent István napi körmenet a szokásos fényvel programmszerűleg folyt le a fővárosban. Az állatkerti népnünnepély is nagyon jól sikerült. Bécsben az ott tartózkodó magyarok a kapucinusok templomában ünnepelték a nagy napot.

— **Az új osztrák miniszterelnök.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Badeni grófot a király Ischlbe hivta és tegnap másfél órai kihallgatáson fogadta. Még este vissza akart utazni, de holnapig ott marad, mert még egyszer kell mennie kihallgatásra. Valószínűleg meg fog bizatni a kormányalakítással; döntés azonban csak az őszi hadgyakorlatok befejezése után várható.

— **Merénylet-terv a bolgár fejedelem ellen.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata) Szófiából Londonba érkezett hírek szerint Ferdinánd udvari marsallját és Petkow hadügyminisztert értesítették, hogy a fejedelmi palotát légbe röpíteni akarják.

A budapesti áru- és értéktőzsde hivatalos árjegyzése.

— Augusztus 21-én. —

Buza készáru	6.90	Magy. nyerevény-soraj.	158.—
„ tava-szara	7.03	Tiszasszabályozási kölcs.	146.25
„ ő-zre	6.63	Osztr. papírjáradék	100.50
Köze	5.50	„ arany	123.50
Árpa	6.20	„ korona	101.—
Kukoricza	6.05	1864-iki sorsjegy	195.50
Zab	6.20	Magy. vörös ker. soraj.	10.50
Kép. szepzo	8.25	Os trák	18.20
Magy. aranyjáradék	123.25	Olasz	12.50
„ koronajáradék	99.50	Bazilika-sorsjegy	7.50
Regálé-kötvény	101.—	Jósziv-sorsjegy	9.20

Videki hátralékosainkat tisztelettel kérjük sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

NYILT-TÉR +)

Köszönet nyilvánítás.

Mindazok, kik forrón szeretett s felejtetetlen jó leányunk

Ozorai Mariskának

f. augusztus hó 20-án végbement temetésén megjelenésük, koszoruk küldése s egyéb részvétüknek nyilvánítása által mély fájdalomukat enyhíteni igyekeztek, fogadják ez uton is hálás köszönetünket.

Pécsett, 1895. augusztus hó 21-én.

Ozorai István és neje.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó

Hirdetések.

Helyre igazítás.

A Horváth-telepen, vitéz utca 7. sz. házában az

emeleti rész bérbeadó,

mely áll 4 nagy szoba, 1 nagy szalon, konyha és mellékhelyiségekből. Értekezhetni **nem Gaál Ferencz**nél, hanem **Horváth Ignác**z urnál a helyszínen.

969. szám.
1895.

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 101. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróaság 16818. számú végzése által Apari Jónás végrehajtató javára Belvárd község ellen 500 frt tőke, ennek 1892. év október hó 19. napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 162 frt 20 kr. perköltség követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság lefoglalt és 400 frtra becsült egy bika, egy fecskendő, takarmányból álló ingóságok, nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a 17505. sz. kiküldés rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis **Belvárdon** leendő eszközlésére **1895-ik év augusztus hó 28-ik napjának délelőtt 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen az 1881. évi LX. t.-cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t.-cz. 108. § ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Pécsett, 1895-ik évi aug. hó 11. napján.

Fonyó István
kir. bírósági végrehajtó

Utolsó 5 előadás!

Olaszországi nagy sport-circus

Igazgató: CORRADINI FERENCZ Turinból.

Pécsett felállitva a buza-téren.

Ma csütörtökön, 1895. augusztus 22-án

sport-előadás.

Közkívánatra adatik:

Grand Potpourrie Hippique

5 lóval, 4 ló szabadon, 1 ló nyergelve, lovagolja és összesen elővezeti Corradini igazgató.

Ma itt másodsor:

Párisi élet.

vagy eljegyzés Trauville villában.

Nagy valódi történeti némajáték szárazon és vízen, két részben, mindenik rész 10-10 képben, melyekben mulatságok, többféle tánczok és ballettek, hajózáások és igen mulattató jelenetek fordulnak elő. Előadva a társulat összes tagjai által.

Helyárak: Zártszék (számozott hely) 1 frt. — I. hely 70 kr. — II. hely 40 kr., — Karzat 20 kr. — Tíz éven aluli gyermekek és katonák őrmestertől lefelé: Zártszék 60 kr. I. hely 40 kr. II. hely 25 kr. Karzat 15 kr.

Jegyek előre válthatók a Tausz-féle nagy dohánnytőzsdében.

Thaler Ede,
titkár.

Corradini Ferencz,
igazgató.

Bérbeadó

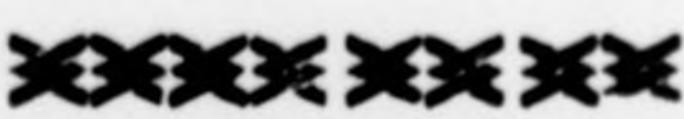
a volt „Horváth-telepen“ lévő

ház, istálló és pajta

olcsó áron folyó évi november 1-től.

Bővebb tudósítás a bérlet területén **Gaál Ferencz** főbérletnél kapható.

ZONGORA RAKTÁR

és
kölcsönző
INTÉZET

THIERFELDER A. BÉCS

VIII. Burggasse 71.

Legnagyobb raktár zongora és harmóniakban.
Eladás készpénzfizetés és részletfizetésre.

Olcsó kölcsön díjak.
Bécs és a vidék részére

